

УДК 37(09)(477)

Тетяна Дука

ЗМІСТ ІСТОРИКО-КРАЄЗНАВЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІОНЕРСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ У 60-ТІ РОКИ ХХ СТ.

Останні роки характеризуються підвищеною увагою науковців до проблем історико-краєзнавчої підготовки підростаючого покоління, зокрема, серед пріоритетних аспектів визначальними є зміст, форми і напрями історико-краєзнавчої діяльності попередніх поколінь, націлених на створення умов для всебічного і гармонійного розвитку, самоорганізації кожної особистості. Ефективність реалізації цього завдання, спрямованого на виховання національно свідомих і освічених громадян України, багато в чому залежить від вивчення здобутків минулого і не втратило актуальності й у наш час. У цьому контексті заслуговує на увагу дослідження діяльності піонерської організації України у 60-ті роки ХХ ст.

Аналіз наукових джерел з означеної проблеми свідчить, що загальні уявлення про історико-краєзнавчу діяльність є досить вузькоспеціалізованими та фрагментарними. Зокрема, залишаються недостатньо дослідженими питання, що торкаються характеристики змісту, напрямів і форм історико-краєзнавчої діяльності піонерської організації України.

Сучасними дослідниками в галузі історико-краєзнавчої роботи (І. Бех, Л. Ваховський, Н. Гупан, І. Зайченко, В. Кузь, В. Кравець, Н. Побірченко, О. В. Сухомлинська, М. Шкіль та ін.) накопичено вагомий науковий і емпіричний досвід розгортання, тенденцій розвитку та вивчення її організаційно-педагогічних форм.

У ряді сучасних досліджень питання історико-краєзнавчої роботи певною мірою висвітлено в контексті проблем освіти і виховання молоді (Л. Бабенко, С. Бабишин, В. Бенедюк, П. Бурдейний, Т. Вайда, Н. Коляда, М. Євтух, Е. Пасічник, В. Шульженко та ін.); розроблено засади туристсько-краєзнавчої роботи та теоретико-методологічні засади освітнього краєзнавства (О. Барков, В. Борисов, А. Даринський, Ю. Кононов, В. Корнеєв, М. Костриця, М. Крачило, О. Тімець та ін.).

Метою статті є теоретичне обґрунтування й дослідження змісту, напрямів і форм історико-краєзнавчої діяльності піонерської організації України (60-ті роки ХХ ст.), розкриття їх характеру та спрямованості.

Кожне десятиріччя в історії народу залишає помітний слід. Не є винятком і період 60-х років ХХ ст., що характеризується політичним піднесенням історико-краєзнавчого руху в Україні. Зокрема, він був викликаний активним музейним будівництвом (музеї під відкритим небом в Переяславі-Хмельницькому, Ужгороді, Чернівцях, Києві), створенням музеїв-кімнат імені В. І. Леніна в піонерських дружинах, пошвавленням

інтересу до історії міст і сіл (написання «Історії міст і сіл Української РСР»). Ця робота організувалась у межах Міжнародного проекту з охорони і збереження пам'яток культури, де переважала революційна і ленінська тематика, яка вважалася найбільш дієвим засобом виховання підростаючого покоління в дусі «...полум'яного радянського патріотизму» [2, с. 50]. Цьому також сприяв ряд заходів, пов'язаних зі святкуванням ювілейних дат, зокрема 50-річчя Великої Жовтневої революції, 100-річчя від дня народження В. І. Леніна та ін. Тематика доповнювалася проблематикою Великої Вітчизняної війни, пошуком імен воїнів, які загинули за визволення рідного краю [2, с. 53].

Слід зазначити, що активна історико-краєзнавча діяльність піонерської організації в 60-х роках ХХ ст. давала широкий простір для дитячої творчості, позитивно впливала на розвиток задатків та інтересів кожного піонера, формувала навички дослідницької роботи, сприяла формуванню світогляду та ін. **Історико-краєзнавча робота** будувалася з урахуванням перспективи, яка робила її цілеспрямованою.

Так, під час проведення історико-краєзнавчих заходів, піонери працювали за такими основними напрямками:

- вивчення історичного минулого рідного краю (опитування старожилів, організація та проведення походів історичними місцями, топонімічна робота, екскурсії до краєзнавчих музеїв, туристичні походи, опрацювання літературних джерел та архівних документів, нумізMATика, зустрічі з ветеранами і т.п.);

- вивчення культури, народної творчості, побуту населення рідного краю (листування піонерів з дітьми інших шкіл, порівняння фактів минулого, вивчення життя і діяльності відомих земляків, збирання усної народної творчості, збирання зразків прикладного мистецтва майстрів рідного краю тощо);

- вивчення природи рідного краю (ознайомлення з положенням свого населеного пункту та виготовлення його моделі; дослідження корисних копалин, мінералів та інших багатств; спостереження за погодою; вивчення рослин та їхньої господарської цінності; вивчення тваринного світу та їхнього господарського значення; вивчення шкідників колгоспних угідь і способи боротьби з ними; зустрічі зі старожилами і т.п.);

- вивчення господарства рідного краю (ознайомлення з його економікою, екскурсії на заводи, фабрики, будівництво, шефство в колгоспах, підготовка експонатів на сільськогосподарські виставки тощо) [7, с. 42].

Отже, до основних форм історико-краєзнавчої діяльності піонерської організації України в 60-ті роки ХХ ст. відносимо: прогулянки й екскурсії, походи та експедиції, вечори і ранки, збори загонів і дружини, обмін краєзнавчою інформацією з іншими піонерськими дружинами, зустрічі з

відомими земляками, проведення краєзнавчих конкурсів і вікторин, ігор та естафет, гурткова робота, організація суспільно корисної праці краєзнавчого характеру та ін.

Розглянемо більш детальніше основні форми роботи історико-краєзнавчого спрямування піонерської організації України у 60-ті роки ХХ ст.

Прогулянка у природу – це одна з найпростіших форм краєзнавчої роботи піонерів 60-х років ХХ ст. Прогулянка забезпечувала відпочинок і організоване колективне дозвілля дітей. Під час такого відпочинку вони одержували відповіді на свої запитання, слухали розповіді старших наставників про різні цікаві об'єкти і явища, отримували перші відомості про рідний край [4, с. 9].

Найбільш масовою формою історико-краєзнавчої роботи піонерів у 60-ті роки ХХ ст. була екскурсія. Метою її проведення було змістовне ознайомлення з тими чи іншими історичними чи краєзнавчими об'єктами або явищами. За своїм змістом і призначенням краєзнавчі екскурсії були різноманітними: екскурсія на підприємство чи в колгосп, природу, історичні пам'ятки, громадські місця та ін. Важливою умовою успішного проведення екскурсії був рівномірний розподіл обов'язків між окремими ланками і піонерами, який забезпечував максимальну активність кожної дитини [8, с. 15].

Саме в цей період активізуються екскурсії на підприємства, під час яких відбувалися бесіди з передовиками виробництва, ознайомлення з технічною базою підприємств, що сприяло вибору професії у майбутньому.

Особливе місце в історико-краєзнавчій роботі належало екскурсіям, метою яких було ознайомлення піонерів з історичними і революційними пам'ятками й місцями, пов'язаними з життям і діяльністю В. І. Леніна, видатних революціонерів, письменників, учених. Такі екскурсії залишали в дітей глибоке враження і викликали почуття гордості за свій народ та його видатних синів [9, с. 44].

Найбільш захоплюючою та масовою формою роботи серед піонерів України у 60-ті роки ХХ ст. були туристичні походи. Під час походів піонери не раз переконувалися в могутності свого народу, захоплювалися трудовими подвигами земляків, усвідомлювали необхідність наслідування старшого покоління. Туристичні походи були цінними, тому що виховували такі кращі моральні якості, як дружба, колективізм, взаємодопомога, стійкість, мужність, волю до подолання труднощів, зміцнення і загартування здоров'я піонерів; сприяли яскравому виявленню дитячої особистості з усіма позитивними і негативними рисами її характеру.

Поряд з іншими історико-краєзнавчими формами роботи піонерів у 60-х роках Міністерство освіти України спільно із ЦК ЛКСМУ оголосило

Всеукраїнську експедицію піонерів і школярів «Дорогами семирічки». Ця експедиція присвячувалася 40-й річниці присвоєння комсомольській і піонерській організації імені В. І. Леніна і проходила під девізом: «Заповіти Леніна – у життя». Кількість дітей, охоплених експедиційним рухом, постійно зростала. Так, у 1965 році учасників експедиції нараховувалося понад два мільйони. Організатори експедиції суворо дотримувалися головних принципів комуністичного виховання, а юні краєзнавці отримували конкретні завдання від науково-дослідних установ, місцевих Рад, дитячих екскурсійних станцій.

Таким чином, історико-краєзнавча робота в рамках цієї експедиції широко висвітлювалась у засобах масової інформації. Центральною екскурсійно-туристичною станцією було обладнано виставку «Червоні слідопити України шляхами Великого Жовтня» [5, с. 30].

Значну роль у формуванні історико-краєзнавчих уявлень піонерів у 60-ті роки ХХ ст. відводилося нумізматичі – збиранню і колекціонуванню монет, грошових знаків різних часів і країн. Монети свідчили про торговельні зв'язки між країнами, про відносини між народами, їхню історію та ін. Так, наприклад, знахідки римських монет на території Тернопільської області свідчать про те, що в I–II ст. нашої ери римські легіони прийшли сюди як завойовники для окупації земель між Збручем і Серетом. Австрійські грошові знаки різних часів, які теж дуже часто зустрічалися на Тернопільщині, вказували на те, як довго панувала тут Австро-Угорська імперія та ін.

З метою вивчення культури та побуту населення краю юними дослідниками організовувався збір етнографічних матеріалів і фольклорних текстів, знарядь праці, що вийшли з ужитку, предметів домашнього побуту, зразків прикладного мистецтва, предметів, які характеризували колгоспний і робітничий побут.

Проте найбільш переконливим було безпосереднє вивчення конкретних фактів, які характеризували розквіт народної культури, освіти й мистецтва.

Велике виховне і пізнавальне значення мали вечори-зустрічі піонерів з трудовими активами району. Підготовка і проведення такого заходу сприяла вихованню почуттів патріотизму та любові до Батьківщини, наприклад, зал оформлювався великою схематичною картою району з усіма населеними пунктами, колгоспними садибами, лісовими масивами, ставками, а також фотопортретами кращих колгоспників і передовиків підприємств. Усі матеріали для оформлення залу готували піонери під керівництвом старших наставників.

Найбільш активним піонерам доручалася підготовка і виступ з доповіддю або рефератом краєзнавчого змісту. Тематами таких доповідей і рефератів були: «Географічне положення і природні умови нашого населеного пункту», «Промисловість нашого міста», «Господарство

нашого району», «З історії нашого населеного пункту», «Культура і побут населення району», «Усна народна творчість у нашому рідному краї», «Багатства нашого краю», «Шановані люди нашого краю» та ін. [6, с. 57].

Цінною формою роботи історико-краєзнавчого спрямування у 60-ті роки ХХ ст. були естафети, що проводилися за вказівками органів народної освіти, міськкому та райкому ЛКСМУ. За масштабом вони були районними, обласними, республіканськими. Особливість їх полягала в тому, що піонери, задіяні загони займалися однією загальною справою, проявляли творчу ініціативу й винахідливість, змагалися за краще виконання певної роботи. Так, у 1965–1967 роках було проведено естафету «За дбайливе ставлення до природи» та ювілейну виставку кращих робіт юних захисників природи, результати яких були підсумовані у липні 1967 року на Республіканському зльоті піонерів [1, с. 3].

Цікавою та захоплюючою формою роботи в досліджуваний період була участь піонерів у роботі по благоустрою свого населеного пункту під гаслами: «Прикрасимо Батьківщину садами!», «Перетворимо радянську землю у квітучий сад!» тощо.

Великого значення надавалося практичній історико-краєзнавчій діяльності піонерів, що сприяло вихованню любові до рідного краю. Піонери з ентузіазмом озеленювали міста і села, насаджували сади, створювали квітники біля шкіл, заводів, рудників, ставали на захист природних ресурсів. Також брали посильну участь у прикрашенні міста, підприємств і організацій, навколишніх сіл гаслами, транспорантами, виготовленням для колгоспних ланок і бригад дощок соціалістичних зобов'язань. Осередками такої роботи ставали комплексні краєзнавчі гуртки. Різноманітність напрямів і змісту давала змогу робити історико-краєзнавчу роботу більш цікавою і жвавою.

Так, гурток поділявся на ряд секцій: ботаніків, зоологів, географів, істориків, охоронців природи. Робота в секціях найкраще задовольняла інтереси й нахили піонерів, давала змогу поглибити знання з основ відповідних наук. Секції очолювали найбільш активні юні краєзнавці. Голови секцій утворювали раду гуртка, підзвітну раді піонерської дружини. Рада дружини заслуховувала звіт про роботу, проведену юними краєзнавцями, допомагала організовувати масові краєзнавчо-туристичні заходи, затверджувала план роботи тощо.

Рада гуртка являла собою штаб краєзнавчої роботи і туризму. Вона розробляла план роботи, координувала діяльність секцій і загонів, які займалися виконанням тих чи інших завдань, давала доручення окремим піонерам, організовувала разом із радою дружини екскурсії, походи, зустрічі з шанованими земляками, краєзнавчі збори, вечори, ранки, виставки, налагоджувала випуск газет, альбомів, рукописних журналів та організовувала суспільно корисну працю краєзнавчого характеру [8, с. 7].

Отже, форми та напрями роботи історико-краєзнавчої діяльності
